

Ingen Taler havde betvivlet Oprigtigheden af den russiske Erklæring. Men hvad kunde da Folkeforbundet med dets Stræben efter at omfatte alle Stater forlange mere, naar et stort Land med 160 Mill. Indbyggere vilde indtræde i Forbundet paa de i Pagten fastsatte Vilkaar? Man maatte afveje Fordele og Ulemper og forstaa at tage en vis Risiko. Hvad vilde der ske, hvis Forsamlingen nu afviste Rusland og ydmygede et Land, der vilde træde ind i det mellemfolkelige Fællesskab? Vilde en saadan Afvisning gøre Ende paa den Propaganda, man frygtede saa meget? Bedre var det at have Sovjetunionen med end at støde det uden for Europa. Det drejede sig ikke om en Forherligelse af Teorier, men om en Nødvendighed for Freden. Det var ikke nogen for Frankrig særlig Politik. England, Italien og mange andre Lande i Europa var af samme Mening. 25 europæiske Lande havde anerkendt Sovjetregeringen, 5 ikke. Ved at tage imod Rusland vilde Forsamlingen gøre Folkeforbundet den største Tjeneste, og dens handledygtige Tro vilde have frelst Verdensfreden.

Forhandlingen endte med Afstemning om et Forslag til Beslutning, der vedtoges med 38 Stemmer imod 3, medens 7 Delegationer afholdt sig fra at stemme.

Dette Forslag, der Dagen efter, d. v. s. den 18. September, forelagdes Forsamlingen af Udvalgets Formand, *Madariaga* (Spanien), lød saaledes:

»I Betragtning af den Opfordring, som 30 Delegationer den 15. September 1934 har rettet til Regeringen i De socialistiske Raadsrepublikkers Forbund om at indtræde i Folkenes Forbund, og af Meddelelsen om samme Spørgsmaal fra Regeringerne i Danmark, Finland, Norge og Sverige;

i Betragtning af den Erklæring, som Regeringen i De socialistiske Raadsrepublikkers Forbund i Besvarelse af disse Aktstykker samme Dag har tilstillet Forsamlingens Præsident;

idet 6. Udvalg fastslaa, at Sovjetregeringen i sit Svar erklærer, at »den forpligter sig til at overholde alle de internationale Forpligtelser og Afgørelser, der ifølge Folkeforbundspagten Artikel 1 er bindende for Medlemmerne«,

anbefaler det Forsamlingen at optage De socialistiske Raadsrepublikkers Forbund i Folkenes Forbund«.

Efter en Række kortfattede Udtalelser, deriblandt af *de Valera* (Irland), der opfordrede Sovjetregeringen til ved denne Lejlighed at give Tilsagn om Samvittigsfrihed og fri Gudsdyrkelse ikke blot for alle fremmede i Rusland, men for det russiske Folk selv, vedtoges Sovjetunionens Optagelse i Folkeforbundet med 39 af 49 Stemmer imod 3 (Holland, Schweiz og Portugal). Da 7 Delegationer ligesom i Udvalget afholdt sig fra at stemme, opnaaedes saaledes flere Ja-Stemmer end udkrævet til det efter Pagten nødvendige Totriediedels-Flertal (28).

Derefter vedtoges det at godkende Raadets foran omtalte Beslutning om at tildele Sovjetunionen fast Sæde i Raadet, hvortil efter Pagten kræves Forsamlingens Billigelse, dog blot med simpelt Flertal. Af 50 i Stemmeafgivningen deltagende Delegationer stemte 40 Ja, medens 10 svarede »Stemmer ikke«.

Efter at Fuldmagterne for de af Sovjetregeringen udnævnte Delegerede var blevet godkendt, bød Forsamlingens Præsident dem Velkommen i en Tale, hvori han bad dem yde deres Medvirken til Arbejdet for Verdens Velfærd, idet han bekendte sin Tro paa Folkenes Forbund.

I sin Svartale berørte Folkekommissær *Litvinof* Efterkrigstidens Forsøg paa væbnet Indblanding i Sovjetunionens Forhold og andre Landes Mistro overfor den nye Stat, som af disse Grunde en Aarrække havde stillet sig afvisende over for det Folkeforbund, de andre Lande havde stiftet. Han var imidlertid glad ved at fastslaa, at Isoleringspolitikken over for Sovjetunionen nu ikke længere havde Talsmænd blandt Repræsentanter for de mere betydende Stater, men kun kunde søges hos snæversynede Politikere, der ikke var i Stand til at hæve sig over deres smaalige, politiske Lidenskaber og stærke Fordomme, og som øste af deres Viden om Lande og Folk af plumrede Kilder.

Dersom Sovjetregeringen havde været med til at udarbejde Pagten Bestemmelser, vilde den have gjort Indvending mod Art.